

COLUMN 9 april 2022 – Opvang vluchtelingen Oekraïne

In tegenstelling tot mijn Haags, is mijn Nederlands nooit echt goed geweest. De D's, de T's, hullie, zullie, het zal mij een worst wezen. Wat ik wel heel zeker weet, is dat woorden als Vrede, Veiligheid en Gezondheid, werkwoorden zijn.

Werkwoorden. Om de doodeenvoudige reden dat je je niet alleen uit de naad moet werken en vechten om vrede en veiligheid te bereiken, maar bovenal dat je je hier iedere dag keihard voor moet inzetten.

Zo'n 2 miljoen mensen zorgen ervoor dat wij dagelijks veilig en gezond over straat kunnen. Dat we uit kunnen gaan, dat onze kinderen naar school kunnen om te leren voor de beroepen, die we straks allemaal in onze maatschappij nodig hebben. We zijn daarbij afhankelijk van elkaar. Ongeacht afkomst, religie of geaardheid. We zijn hier op de wereld met en voor elkaar. Om elkaar te helpen nietwaar?

Het wordt wat mij betreft te vaak vergeten, hoe goed we het hebben. Nou ja, we wáren het vergeten. De oorlogen waren tot nu toe voor velen een ver-van-mijn-bed-show of een computerspelletje. Maar nu woedt er aan de rand van Europa toch een echte oorlog. Velen beseffen nu dat Vrede, Veiligheid en Gezondheid niet zo vanzelfsprekend zijn als we dachten, met een biertje in ons hand, tijdens het Bevrijdingsfestival.

De afgelopen weken konden we zien dat mannen in Oekraïne niet met hun vrouwen en kinderen mee konden vluchten naar het buitenland. Zonder pardon moesten zij blijven, met hartverscheurende taferelen tot gevolg. De mannen moesten blijven om te vechten tegen de indringers van het land, of om te zorgen voor ondersteuning van de militairen aan het front en de bewoners die achterbleven in land. En voor sommigen van ons heb ik misschien nieuws, want in Nederland zou dit ook kunnen gebeuren.

In Nederland krijgt iedere 17-jarige jongen, en sinds enkele jaren ook elk meisje, een brief waarin staat dat ze zijn ingeschreven voor de dienstplicht. Op die manier kan de regering en het parlement in uitzonderlijke situaties besluiten om de opkomstplicht weer te activeren. Ik weet niet op welke uitzonderlijke situatie onze regering zit te wachten, ik weet soms überhaupt niet wat ze aan het doen zijn, maar tijdens de coronapandemie was er al heel veel zorgpersoneel nodig en op dit moment woedt er voor de poorten van Europa een heuse oorlog die nog steeds escaleert.

Gaan we wachten totdat de Russen hier zijn? "De Russen, die zijn er toch al", zo zeiden van Jacobse en Van Es het al in de jaren '80. "Want wat blijkt uit jouw huishoudboekje, dat je de hele tijd Tournédossen zit te vreten in plaats van Paardenbiefstuk?"

Feitelijk is het nu ook zo dat de Russen er al zijn. Maar ook de Amerikanen, Chinezen Noord-Koreanen, Israëliërs en noem het maar op. Via een regering, inlichtingendienst of via een commercieel bedrijf. Ze zijn al lang en breed heer en meester van onze PC's, mobiele telefoons, camera's. Ja ook van je digitale deurbel en die kekke smartwatch die je om je pols hebt. Onze ijskast bestelt zelf de boodschappen, die op zijn. De

inktpatronen van onze printer worden nét op tijd automatisch bezorgd voordat ze leeg zijn.

Ze weten exact hoeveel stappen ik heb gezet en hoe hoog mijn hartslag vorige week was, toen ik langs een etalage liep. Prompt had ik de dag erna mijn computerscherm vol met advertorials van het automerk waarvan mijn hart op hol sloeg. Zo werkt de digitale wereld. U snapt dat ik tegenwoordig met een hele grote boog om bepaalde etalages loop.

Op de achtergrond woedt allang een digitale Koude Wereld Oorlog. Niet met soldaten maar met trollen. Wizz-kids vanuit een kantoor. In plaats van een tank bestieren ze de snelste computers ter wereld, met een muis in de ene hand en een blikje energydrink in de andere. En we zien het allemaal gebeuren: fake nieuws, fake polls, netwerken die langzamer lopen of een containerterminal die lam gelegd wordt als waarschuwing of afpersing, zoals een paar jaar geleden op de hypermoderne Maasvlakte of onlangs nog bij enkele olieterminals in het Rijnmondgebied.

En hier moeten we ons tegen verzetten. Vrede, veiligheid en gezondheid. Het is niet vanzelfsprekend. Het is niet vanzelf sprekend dat we hier zorgeloos kunnen leven. Dat we yó kunnen chillen op de hoek, dat we kunnen BBQ-en met elkaar, dat we zorgeloos vanaf het strand gratis en voor niets de zon in de zee kunnen zien zakken. Daar moeten we ons dagelijks en met elkaar voor inzetten.

Of het nu een zichtbare vijand is of een internettrol of een onzichtbaar virus zoals corona. Ze bedreigen állemaal onze vrijheid, die zwaar bevochten is en waar we ons ook nu nog dagelijks keihard voor moeten inzetten.

Ik roep al jaren dat we de dienstplicht weer moeten invoeren. Of het nu onder de wapenen is, of bij de politie, brandweer, in het ziekenhuis, bij de strandwacht of dijkbewaking, jongen, meisje, hetero of homo. Veel jongeren doen iets voor de maatschappij, maar velen groeien op als consument, die er maar vanuit gaat dat alles vanzelfsprekend geregeld is. Maar het is niet vanzelfsprekend. Hiervoor werken dagelijks 40.000 politieagenten, 27.000 brandweermannen en -vrouwen, 1,4 miljoen zorgmedewerkers, 68.000 militairen en duizenden straatvegers en vuilophalers. En daarbij heb ik het nog niet eens over de 44% van de beroepsbevolking, die vrijwilligerswerk doet. Maar wat doet de andere 56%?

Vraag niet wat het land voor jou kan doen, vraag wat jij kan doen voor het land. Het zijn de wijze woorden van John F. Kennedy. Leer samen, om voor elkaar te zorgen want als de nood aan de man is, dan zijn we op elkaar aangewezen. Maatschappelijke dienstplicht, ik zeg: morgen doen. Vrede, Veiligheid en Gezondheid zijn werkwoorden. Stoom jongeren klaar voor de volgende crisis. Of dit nu een pandemie is, een al-dan-niet-Koude Oorlog, overstroming of iets veel ergers. Dat het dak van de Primark er is afgewaaid of zo.

Ik wens jullie een fijn weekend!